

§ 1. 1. Na wniosek urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych albo organizacji spółdzielczych, zwanych dalej „zakładami pracy”, zamierzających zatrudnić osoby zwolnione z zawodowej, okresowej lub nadterminowej służby wojskowej, zwane dalej „żołnierzami”, na stanowisku kierowniczym lub związanym z odpowiedzialnością materialną — organy wojskowe sporządzają opinie o tych osobach, wymagane przy przyjmowaniu do pracy na powyższe stanowiska.

2. Wniosek o wydanie opinii może być zgłoszony tylko na piśmie i powinien zawierać w załączeniu odpis wniosku kandydata o zatrudnienie go w tym zakładzie pracy albo jego oświadczenie stwierdzające, że ubiega się o pracę w tym zakładzie.

§ 2. O nadesłaniu opinii zakład pracy zwraca się do wojskowej komendy rejonowej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania (pobyt czasowy ponad 2 miesiące) żołnierza.

§ 3. Organy wojskowe określone odrębnymi przepisami sporządzają opinię o żołnierzu w ciągu 10 dni, licząc od dnia otrzymania przez wojskową komendę rejonową wniosku zakładu pracy o wydanie opinii.

§ 4. 1. Opinia obejmuje okres co najmniej ostatnich trzech lat służby wojskowej, a jeżeli żołnierz pełnił służbę krócej — cały okres służby.

2. Opinię sporządza się na podstawie znajdujących się w aktach personalnych żołnierza opinii służbowych oraz danych dotyczących przebiegu służby wojskowej, takich jak mianowania na wyższy stopień wojskowy, wyznaczenia na stanowisko służbowe (wyższe, równorzędne i niższe), a także wyróżnienia (odznaczenia, pochwały, nagrody itp.), zastosowane środki odpowiedzialności dyscyplinarnej i materialnej.

§ 5. 1. Opinia powinna zawierać:

- 1) charakterystykę kwalifikacji fachowych żołnierza, mogących mieć zastosowanie w pracy poza wojskiem, ocenę stopnia wywiązywania się z powierzonych mu obowiązków opartą na danych określonych w § 4, z uwzględnieniem uzyskanego w okresie służby wojskowej podwyższenia kwalifikacji fachowych i nabytej specjalności mogącej mieć zastosowanie w pracy poza wojskiem,
- 2) określenie przyczyn zwolnienia ze służby wojskowej.

2. Ponadto opinia powinna zawierać pouczenie co do przysługującego żołnierzowi prawa wystąpienia o zmianę opinii ze wskazaniem organu, do którego może o to wystąpić w tej sprawie.

§ 6. 1. Jeżeli żołnierz został skazany za przestępstwo z chęci zysku albo za inne przestępstwo związane z pełnioną

służbą wojskową lub z zajmowanym stanowiskiem albo jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie w tego rodzaju sprawie, opinia powinna zawierać informację o skazaniu lub toczącym się postępowaniu.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, może być zamieszczona w opinii tylko na podstawie odpowiednich dokumentów. Stanowią je w szczególności zawiadomienia o wszczęciu i ukończeniu postępowania karnego nadsyłane zgodnie z obowiązującymi przepisami przez organy prowadzące śledztwo lub dochodzenie oraz wyroki sądu. Informacja powinna obejmować także dane o sprawach, o których sporządzający opinię został zawiadomiony po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej, a przed wydaniem opinii.

3. W razie otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, w ciągu jednego miesiąca po wydaniu opinii, organ wojskowy, który sporządził opinię, obowiązany jest przesłać odpis tego zawiadomienia zainteresowanemu zakładowi pracy.

§ 7. Organ wojskowy, który sporządził opinię, doręcza zainteresowanemu żołnierzowi odpis tej opinii bezpośrednio po jej sporządzeniu.

§ 8. 1. Żołnierz, który nie godzi się z wydaną o nim opinią, może w terminie siedmiu dni od otrzymania jej odpisu wystąpić o zmianę opinii bezpośrednio do organu wojskowego wskazanego w pouczeniu zawartym w opinii.

2. O wystąpieniu o zmianę opinii żołnierz powinien niezwłocznie zawiadomić organ, który wydał opinię.

§ 9. 1. Organ wojskowy właściwy do rozpatrzenia wystąpienia o zmianę opinii ustosunkowuje się w ciągu 14 dni od wystąpienia żołnierza o zmianę opinii do treści opinii i o sposobie załatwienia sprawy zawiadamia zainteresowanego żołnierza oraz organ, który wydał opinię.

2. W razie zmiany treści opinii odpis nowej opinii przesyła się żołnierzowi oraz zakładowi pracy, który opinię zażądał. Opinię poprzednią niszczy się.

3. Jeżeli zainteresowany żołnierz w terminie siedmiu dni od otrzymania odpisu opinii nie wystąpił o zmianę tej opinii, drugi odpis opinii przesyła się bez zwłoki do zakładu pracy zamierzającego zatrudnić zwolnionego żołnierza.

§ 10. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do żołnierzy zwolnionych z zawodowej, okresowej lub nadterminowej służby wojskowej przed dniem wejścia w życie zarządzenia.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Marszałek Polski

55

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lutego 1964 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1964.

Na podstawie § 42 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1964 rok i niektórych zasad jego wykonywania — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Fundusz płac osobowy i bezosobowy jednostek budżetowych wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi

i środkami specjalnymi oraz zakładów budżetowych, jak również jednostek organizacyjnych określonych w § 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie ustalenia wyodrębnionych środków na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego oraz ustalenia kwot narzutów i niektórych zasad gospodarki środkami funduszu w 1964 r. —

ustalony dla wszystkich tych jednostek w załączniku nr 9 do uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1964 rok i niektórych zasad jego wykonywania — stanowi limit wydatków.

2. Limitami, w ramach których jednostki nadrzędne mogą dokonywać przeniesień, są odrębnie dla działów klasyfikacji wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych:

- 1) osobowy fundusz płac jednostek budżetowych:
 - a) działu 1,
 - b) działu 4,
 - c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
 - d) działu 11,
 - e) działu 12;
- 2) osobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, środków specjalnych oraz jednostek określonych w § 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r.:
 - a) działu 1,
 - b) działu 4,
 - c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
 - d) działu 11,
 - e) działu 12;
- 3) bezosobowy fundusz płac jednostek budżetowych:
 - a) działu 1,
 - b) działu 4,
 - c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
 - d) działu 11,
 - e) działu 12;
- 4) bezosobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, środków specjalnych oraz jednostek określonych w § 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r.:
 - a) działu 1,
 - b) działu 4,
 - c) działów 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9,
 - d) działu 11,
 - e) działu 12.

3. Zwiększenie limitów (ust. 2), powodujące zmiany kwot w załączniku nr 9 do uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., wymaga zgody Ministra Finansów z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 34 uchwały. Dotyczy to zarówno przeniesień pomiędzy limitami dla poszczególnych grup jednostek, przeniesień pomiędzy osobowym i bezosobowym funduszem płac, jak i przekroczenia limitu globalnego.

4. Zmiany limitów nie mogą naruszać przepisów prawa budżetowego o przenoszeniu kredytów.

§ 2. 1. Osobowy fundusz płac (§ 1 ust. 2) powinien być podzielony na kwartały.

2. Przy podziale rocznego limitu osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględnić:

- 1) terminy awansów, określone w § 6, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli, służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatki za wysługę lat;
- 2) przypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego;
- 3) sezonowe zwiększenia pracy niektórych kategorii pracowników.

3. Poza przypadkami wymienionymi w ust. 2 plan ostatniego kwartału nie może przekraczać $\frac{1}{4}$ rocznego limitu osobowego funduszu płac.

4. Podział rocznego planu osobowego funduszu płac na kwartały powinien być w ciągu 7 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia zatwierdzonego przez kierownika jednostki spo-

ządzającej podział po uprzednim podpisaniu go przez głównego księgowego jednostki.

5. Jednostka sporządzająca podział planu obowiązana jest w ciągu 5 dni od dnia zatwierdzenia planu przekazać podział planu, o którym mowa w ust. 1—4, do wiadomości jednostki właściwej do zatwierdzenia jednostkowego planu finansowego. Jednostka zatwierdzająca sprawdza zgodność podziału z limitem rocznym i zasadami podanymi w ust. 2 i 3 oraz dokonuje ewentualnych zmian w tym podziale.

6. Zobowiązuje się ministerstwa (urzędy centralne) i prezydja wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do nadesłania Ministerstwu Finansów w terminie określonym w § 36 ust. 2 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. planu podziału na kwartały osobowego funduszu płac w układzie podanym w § 2 ust. 2; w planie tym powinny być wyodrębnione kwoty osobowego funduszu płac, nie podlegające kwartalnemu limitowaniu zgodnie z § 5.

§ 3. 1. Zgodnie z §§ 37 i 38 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. limity funduszu płac kwartałów następnych mogą być zmieniane wyłącznie w drodze przeniesień pomiędzy kwartałami pozostałymi do końca roku.

2. Zwiększenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac kwartałów następnych ponad granice ustalone w ust. 1 może nastąpić w trybie przewidzianym w §§ 33 i 34 ust. 1 i 2 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r. oraz w razie wyrażenia przez Ministra Finansów zgody na wykorzystanie oszczędności powstałych w kwartałach ubiegłych.

3. Zwiększenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac jednostek budżetowych, o których mowa w § 34 ust. 2 pkt 1 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., następuje w trybie obowiązujących przepisów.

4. Ministerstwa (urzędy centralne) i prezydja wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zawiadamiają Ministerstwo Finansów o dokonanej zmianie limitów kwartalnych, o których mowa w ust. 1, w ciągu 7 dni po powzięciu decyzji, a w odniesieniu do zmian, o których mowa w ust. 2 — w ciągu 7 dni od daty otrzymania decyzji Ministra Finansów.

§ 4. Przekroczenie kwartalnego limitu osobowego funduszu płac może nastąpić:

- 1) w zakresie wynagrodzeń za zastępstwo w okresie choroby lub urlopu pracownika, który w przypadku jednoosobowej obsady nie może być zastąpiony przez innego pracownika, pod warunkiem nieprzekroczenia rocznego funduszu płac;
- 2) w zakresie wypłat zaległych pod warunkiem, o którym mowa w pkt 1;
- 3) w zakresie wykorzystania rezerwy, o której mowa w § 5 ust. 2;
- 4) w jednostkach budżetowych, dla których ustalone są etaty na podstawie załączników nr 2 i 4 do ustawy budżetowej na 1964 rok z dnia 22 grudnia 1963 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 323), do wysokości funduszu płac wynikającego ze stanu zatrudnienia mieszczącego się w granicach ustalonych etatów, pod warunkiem że przekroczenie limitów kwartalnych nie spowoduje przekroczenia limitu rocznego.

§ 5. 1. Bezosobowy fundusz płac oraz część osobowego funduszu płac, określona w klasyfikacji wydatków budżetowych jako kwoty na deputaty i umundurowanie, nie podlegają obowiązkowi limitowania kwartalnego, o którym mowa w § 3, z tym że wydatki z każdego z tych tytułów w ciągu roku nie mogą przekroczyć kwot ustalonych na rok 1964.

2. Nie podlega limitowaniu kwartalnemu część osobowego funduszu płac wydzielona na rezerwę zgodnie z § 31 uchwały nr 386 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1963 r., jak również roczny fundusz płac, o którym mowa w § 36 ust. 3 uchwały.

§ 6. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) mogą być przyznawane wyłącznie w dwóch terminach: 1 stycznia i 22 lipca każdego roku, z tym że pracownikowi nie można zwiększyć wynagrodzenia (specjalnych dodatków kwalifikacyjnych) częściej niż raz w ciągu roku pracy.

2. Poza terminami wymienionymi w ust. 1 wyższe stawki wynagrodzenia mogą być przyznane pracownikowi jedynie w razie:

- 1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego;
- 2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awanse automatyczne lub automatyczne przyznanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku z tytułu posiadania uprawnień budowlanych, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych, przyznania rewidentom wynagrodzenia funkcyjnego);
- 3) przyznania przez Prezesa Rady Ministrów dodatkowej puli indywidualnych uposażeń ryczałtowych, z tym jednak że podwyżka powinna nastąpić w ciągu miesiąca od daty przyznania dodatkowej puli; po tym okresie podwyżka może nastąpić przy najbliższym terminie awansowym.

3. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

4. Zmiany wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, nie mogą spowodować na rok następny przekroczenia kwoty odpowiadającej 0,5% planowanego osobowego funduszu płac na rok 1964; zasada ta nie dotyczy jednostek, dla których ustalony został w tym okresie inny wskaźnik dyrektywny.

§ 7. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 8. Specjalne dodatki kwalifikacyjne ustalane są corocznie w limitach miesięcznych. Nie można przekraczać limitu miesięcznego w razie niewykorzystania go w miesiącach ubiegłych.

§ 9. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których działalność rozpoczyna się w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

§ 10. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarce w zakresie etatów (zatrudnienia) i funduszu płac jednostek podległych.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

56

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 lutego 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ulg w podatku gruntowym oraz w spłaceniu należności Państwowego Funduszu Ziemi z tytułu inwestycji dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300, z 1961 r. Nr 33, poz. 166 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) oraz § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzeniu oraz udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dz. U. Nr 17, poz. 93) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 maja 1960 r. w sprawie ulg w podatku gruntowym oraz w spłaceniu należności Państwowego Funduszu Ziemi z tytułu inwestycji dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju (Monitor Polski z 1960 r. Nr 44, poz. 212, z 1961 r. Nr 66, poz. 284 i z 1962 r. Nr 35, poz. 169) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 1 i w § 7 ust. 1 wyrazy „do dnia 31 grudnia 1963 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 31 grudnia 1965 r.”;
- 2) wykaz stanowiący załącznik do zarządzenia uzupełnia się przez dodanie:
 - a) w powiecie jasielskim wsi Folsz i Wola Cieklińska w gromadzie Cieklin, wsi: Brzezowa, Desznica i Jaworze w gromadzie Kąty, wsi Pielgrzymka w gromadzie Osiek Jasielski oraz wsi Łysa Góra i Żmigród Nowy w gromadzie Żmigród Nowy,
 - b) w powiecie lubaczowskim wsi Lubliniec Stary w gromadzie Lubliniec Nowy.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: J. Albrecht